

at genoprette udviklingsbistanden, fordi der er så mange forskellige muligheder, der bliver besværliggjort og ødelagt.

Men det, vi talte om her, var finansieringen. Derfor spørger jeg: Hvis vi forestiller os et andet flertal, hvor der er en reel vilje til at generobre en position som et land, der virkelig tager den globale udvikling alvorligt og ønsker at gøre noget ved den stigende ulighed og bekæmpe fattigdom i verden, ville Socialdemokratiet så ikke mene, at det i løbet af en 5-10-års-periode ville være muligt at tilvejebringe den finansiering, som forslaget lægger op til?

Jeg er godt klar over, at vi også skal sikre, at pengene bliver brugt effektivt, og at den diskussion er længere osv., men ville selve finansieringen ikke være mulig, og vil Socialdemokratiet ikke være med til at prioritere den globale ledelse så højt, at man vil være med til at medvirke til at skaffe den finansiering?

(Kort bemærkning).

Jeppe Kofod (S):

At vi meget gerne vil tilbage med en meget stærkere international indsats, kan man jo se af vores finanslovsforslag, hvor vi præcis som ikke kun De Radikale, men også SF og Kristendemokraterne foreslår at øge den internationale indsats med 1,5 mia. kr. Men jeg kan sige til hr. Jørn Jespersen, at det jo langtfra vil være nok, hvis man skulle leve op til det radikale forslag.

Derfor er vores prioritering helt klar, og den er, at vi ønsker, at vi skal tilbage til at give 1 pct. af BNI i ulandsbistand. Det er vores hovedmålsætning, men det bliver vanskeligere og vanskeligere at nå den målsætning i en ny regering, fordi vi bevæger os længere og længere væk fra det med den politik, som den nuværende regering fører.

Mange af de ting, som der peges på i beslutningsforslaget, er jo også at henregne som ulandsbistand. Og derfor er det en diskussion, der fortjener lidt dybere refleksioner end det, vi kan nå her i Folketingssalen. Den vil vi meget gerne deltage i, men mange af de ting, der peges på, er jo også ulandsbistand.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Så er det hr. Jesper Langballe som ordfører.

Jesper Langballe (DF):

Der var engang en by, og i byen lå der en virksomhed, der producerede gummistøvler. Den gik godt, og det var rart at arbejde der, og det

skyldtes, at enhver medarbejder var ansvarlig for sin opgave. Direktøren ledede virksomheden klogt, sekretæren ordnede sit arbejde med omhu, udviklingskonsulenten forbedrede produktet, og rengøringsassistenten sørgede for, at der var rent og ordentligt. Alle var ansvarlige for det fælles, fordi enhver var ansvarlig for sit eget. Og så blev der endda råd til at give økonomiske bidrag til mennesker i byen, som trængte til hjælp, så alle byens borgere havde glæde af den velfungerende virksomhed.

Kl. 14.00

Men så fik virksomheden en ny bestyrelse af radikale venstrefolk, og nu skulle alle i virksomheden være ansvarlige for alt: Rengøringsassistenten skulle skrive salgsbreve, og direktøren skulle tømme støvsugeren – til stor gene for både medarbejdere og naboer. Ja, de skulle tilmed alle sammen være ansvarlige for, hvordan arbejdet blev udført på alle byens andre virksomheder, i takt med at de også fik radikale venstrefolk i bestyrelsen. Opstod der mangel på underlinned, skulle vores virksomhed gå ind i den nye produktion sideløbende med gummistøvlerne.

Det siger sig selv, at alt blev kaos, for alle skulle som sagt være ansvarlige for alt, og det betød jo, at der slet ikke var noget ansvar. Ordet ansvar betyder jo, at enhver svarer an eller svarer på det krav, der er stillet til ham og netop til ham. Til sidst gik ikke bare gummistøvlefabrikken, men hele byen nedenunder og hjem, og det var de fattige, der ramte hårdest.

Den historie kom til mig, da jeg med stigende undren og ikke ringe morskab læste De Radikales beslutningsforslag om den globale ramme. En sparegris hvormed Danmark i gradvis stigende takt skal bidrage globalt. Bidrage til hvad? Bidrage til at løse alle problemer i verden – intet mindre!

Klodens miljøproblemer, militære konflikter, sundhedsproblemer, og hvad man ellers kan hitte på af såkaldte globale offentlige goder. De danske ministre skal gøres ansvarlige for deres fagområde på hele kloden, ja, minsandten om ikke trafikminister Flemming Hansen skal hjælpe postvæsenet i Lesotho med at få brevene ud. Jamen, det står der, og man har indtryk af, at det er skrevet i fuldt alvor. Det ville give større faglighed i problemløsningerne, står der også.

Den internationale hjælp, som der virkelig er konkret mening i, den, der retter sig specifikt mod et aktuelt problem, som skal afhjælpes, fattigdomsbekæmpelse i bestemte områder af ver-